

„Co dělají kluci?“ zeptala se.

„Včera byli v kině,“ odpověděl bezmyšlenkovitě.

„Na čem?“

„Minuli jsme se, takže jsem se jich neptal,“ vysvětlil – a v téže vteřině si uvědomil svou smrtonosnou chybu!

„Minuli jste se?“ reagovala udiveně. „Vždyť jsi říkal, že jsi včera šel z odpoledního koncertu domů.“

„Ještě jsem se rychle stavil u Marty,“ vyhrkl, protože viděl, že lhát nemá smysl.

„U Marty?“ zopakovala podruhé. „A copak jsi dělal – s Martou?“

„Nic... Chtěl jsem se jen na něco zeptat a podívat se... na parte tety Gertrudy,“ napadla ho spásná lež. Na okamžik se mu zezdalo, jako by se Karolína, když uslyšela tetino jméno, malinko zarazila, ale nepřikládal tomu důležitost. Ty dvě se nikdy neseťkaly a ani on jí o tetě nikdy nevyprávěl.

Čekal tvrdou obžalobu a možná i demonstrativní odchod, ale ona se jen zamyslela a řekla pomalu:

„To je zvláštní, že takhle mrháš časem... Jezdíš až na Jižák, aby ses podíval na něčí parte... Jak že se ta teta jmenovala? Ale to je jedno... Vždyť si pořád stěžuješ, jak nic nestíháš a jak se sotva uživíš... Baví tě vůbec to učení?“

To byla vzhledem k okolnostem dost milosrdná změna tématu:

„Někdy mi leze na nervy, ale nic lepšího nemám. A po pravdě řečeno mě i po letech vcelku naplňuje,“ odpověděl.

„A vyděláš si tím dost?“

„Dost... To je relativní pojem. Hodinová taxa ujde, ale úvazek není z největších. Ovšem nerad bych se nechal úplně zahltit. Stačí mi to tak akorát na nájem, na alimenty a na tu šílenou pojistku.“

„Na jakou pojistku?“

„Životní.“

„Ty si platíš životní pojistku?“

„Ano. A dost mastnou. Na dva miliony.“

„A proč?“

„Součást vypořádání při rozvodu. Marta si kromě tučných alimentů vymohla i to, že uzavřu takhle vysokou pojistku pro případ, že bych se náhodou nedožil plnoletosti svého mladšího syna. Pokud se jí dožiju, což předpokládám, dostanu ty peníze já – a pak si koupím malý byt a případný zbytek procestuju. Pokud ne, dostane plnění ona, respektive kluci, což ale vyjde nastejno – je to pro ni záruka pro případ, že bych natáhl brka, a ona by tak nedostávala ty svinsky vysoké alimenty. Dohadovali jsme to asi rok a nerad bych se k tomu vracel. Mimo jiné proto, že mi ji uzavřeli ‚kámoši‘ ve firmě, kde jsem učil – a to tak, aby vydělali co nejvíc na provizích. A když jsem jim to podepsal, najednou už angličtinu ani kamarádství nepotřebovali.“

Očekával spoustu dotazů, ale opět se rozhostilo zrádné ticho.

„A čím se vlastně živíš ty, lásko?“ Použil jejího obvyklého oslovení, aby poněkud zneutralizoval otázku, kterou chtěl za poslední rok položit už mnohokrát, ale nikdy nenašel odvalu – a možná ani zájem.

„Dřív jsem hodně fotila.“

„Můžu něco vidět?“

„Ne.“

„Ty mi nechceš ukázat své nádherné akty?“ lichotil jí.

„Jak víš, že jsem fotila akty?“ zeptala se jakoby uraženě, ale byl to poněkud průhledný závoj, sotva skrývající potěšení.

„Žena tak krásná jako ty je k tomu stvořena,“ plkal v roli prvorepublikového milovníka.
„Náááhodou... máš pravdu,“ protáhla se vedle něj jako dlouhé „á“. „Ale jen body parts a glamour, maximálně soft; hardcore nikdy.“
Jádro sdělení pochopil, detaily se zabývat nehodlal. Znovu se zeptal:
„Proč mi nechceš ukázat své fotky, ať už na sobě máš – nebo nemáš – cokoli?“
„Neřekla jsem, že nechci.“
„Řeklas, že je nemůžu vidět.“
„To je bohužel pravda. Ale ne proto, že bych ti je nechtěla ukázat. Žádné už totiž nemám.“
„Ale já myslel, že modelky si schovávají...“
„Ano, schovávají,“ přerušila ho netrpělivě. „Jenže mně je někdo spálil. Všechny.“
„Kdo?“
„Románkův otec.“
„Ta svině... Ale za tohle bude pykat!“ Konečně se v něm probudily opravdové emoce.
„Neboj se, ten si své odpykal. A teď už na něj stejně nikdo nemůže.“
„Je mrtvý?“ nadhodil spíš jako pokus o vtip.
„Ano,“ odpověděla nevzrušeně.
Otrásl se, ale možná za to mohl jen říjnový vzduch, proudící pootevřeným oknem do jeho novomládenecké garsonky, pronajaté od kamaráda.
„Kolik mu bylo? A na co umřel?“
„Moc ne. A neřeš to, já se tě taky neptám na nebožku,“ přikázala mu příkře.
„Na nebožku? Aha, ty myslíš Martu,“ rozsvítilo se mu.
„Ano. Nechme mrtvé spát a buďme rádi, že jsme naživu,“ pronesla najednou téměř rozverně.
„Jen musím zjistit, zda jsi naživu ty,“ usmála se a přesunula se k jeho citlivým místům.
Karolínina zkušená a chtivá ústa ho tentokrát rychle uvedla do žádoucího stavu. Nasedla na něj a její jezdecké schopnosti ji brzy dovezly do orgastického cíle. Petr skončil o několik délek dříve, ale nezlobil se. Měl pocit, že to bylo jejich nejhezčí milování za poslední měsíce. Ležela na něm a přerývaně oddechovala. Po chvíli se s úsměvem zeptala:
„Viděl jsi film *Jen ho nechte, ať se bojí!*?“
„Možná kdysi, proč?“
„Je to taková blbost; ale jestli si pamatuješ, byl tam hudební skladatel, hrál ho Sobota, a ten dokázal skládat jen tehdy, když se bál. A mně připadá, že ty mi to děláš s chutí taky jen tehdy, když se bojíš...“
„No počkej, jak to spolu...“ Nechápal, ale chlad jako by ho – navzdory milostnému rozpálení – obalil ještě svíravěji.
„To nic, lásco...“ Políbila ho na krk a vstala. Oblékla si černá tanga (podprsenka zůstala po celou dobu na svém místě, ráda se milovala v ní a jemu to nevadilo). Měla novou soupravičku – jako v poslední době téměř pokaždé. Prchavý okamžik intimní hygieny, a stála proti němu v kozačkách, černé kožené mini a odvážně vykrojené blůzce. Opět ho ohromila i ochromila její krása.

Jednoho večera, přesně rok od seznámení, jej pozvala do SOHO. Coby angličtinář se poněkud otrásl, když mu řekla, kam jedou, protože věděl o londýnské čtvrti téhož jména, vynikající svou nestoudností. Karolína ho však ubezpečila, že *pražské* SOHO je luxusní restaurace na břehu Vltavy, kde byla jen několikrát v životě při *velmi zvláštních příležitostech* – a jejich výročí že právě takovou příležitostí je.

Když namítl, že takový přepych si snad ani nezaslouží, uslyšel pýthickou odpověď:

„Užívej si, dokud je čas.“

Přijela k němu, pomilovali se a vydali se na cestu. A jak tak svištěli jeepem po levém břehu Vltavy směrem na jih k Barrandovskému mostu, přitiskla si jeho ruku mezi nohy (když byla s ním, kalhotky bez ohledu na klesající teplotu prakticky nenosila), a aniž by snížila rychlost,

přivírala oči v předzvěsti orgasmu. V tu chvíli si nemohl nevzpomenout na úvodní scénu sequelu *Basic Instinct*, končící autem na dně Temže a utopeným milencem. Karolína však na rozdíl od filmové Catherine Tramellové držela volant pevně i v okamžiku vrcholné rozkoše a rychlost nehnala přes říditelnou mez. Ovšem ani tak neunikli policejní hlídce, číhající za Zlíčovským tunelem před nájezdem na Barrandovský most.

Jeho vzrušení bylo viditelné, a tak raději zůstal ve voze, venku by stejně nic nepořídil. Přes temné sklo pozoroval siluetu kostelíku svatého Filipa a Jakuba, který mu byl odjakživa sympatický; připomínal mu strážce rušných povltavských stezek. A Vltavu na kraji Prahy považoval za počátek modré šály, tkané laskavou bohyní řek.

„Strážci zákona“ zatím diskutovali s Karolínou. Soucítit s ní, protože na padesátce – tak byla rychlost před tunelem zrádně a nesmyslně snížena – jeli něco kolem devadesáti. Z toho by mohl koukat i zabavený řidičský průkaz, nebo přinejmenším tučná pokuta. Rozhodl se, že jí půlku zaplatí; byl to přece jejich společný večer.

K Petrovu překvapení však Karolína vklouzla po pár minutách do auta, dala mu mokrou pusku a smála se na celé kolo.

„Víš, co mi řekli? Ten příjemnější, že taková krásná *slečna* určitě ví, že má při jízdě dávat pozor na značky omezující rychlost. Jeho trapný kolega prudil, že prý jsem určitě telefonovala a že tohle řidičky v jeepech dělají imrvére. Copak jsem mu mohla říct, že jsem se v tu chvíli udělala? Tak jsem se ‚přiznala‘ k telefonování. Ten idiot na to, že telefonování a současně překročení rychlosti o tolik kilometrů, kolik je tobě, zlato moje, je velmi závažný přestupek, za který můžu přijít i o řidičák. Aby nedošlo k omylu, předeslala jsem, že jim kontakt na sebe nedám – oba slintali jako paroháči, když už máme ten říjen. Že prý je něco takového ani nenapadlo... Kecy a zase kecy.“

Podívala se do zpětného zrcátka, aby si upravila účes, který jí rozfoukal vítr od řeky.

„A jak to dopadlo?“ zeptal se nedočkavě. Téměř se těšil, až jí řekne, že uhradí půlku mastné pokuty.

„Jak asi? Jsem tady, a celá, ani si neukousli. Celá pro tebe...“ nalehla na něj.

„Na kolik tě to vyšlo? Já ti půlku zaplatím.“

„Ty jsi tak hodný! Myslela jsem, že mi až do smrti nikdy nic nedáš. Ale tentokrát se nemusíš přemáhat, drahý: jsem z toho venku beze ztráty bodu – a zadarmo!“

Tomu nemohl uvěřit:

„Jak to? Cos jim řekla?“

„Po tom nepátrej, lásko. Copak ti nestačí, že jsem neztratila ani peníze, ani body? Jen musíš zkontrolovat, jestli jsem neztratila G-bod!“ nařídila mu s rozpustilým úsměvem a znovu přitiskla jeho ruku na své horké místo.

„Počkej, stojíme tu na blikačkách a policajti před námi. Radši pryč, než si to rozmyslí!“ V první chvíli opravdu neměl chuť na extimitu za asistence samozvaných „pomahačů a ochránců“.

„Lásko, já tě chci, a ty myslíš na policajty?! Chci to hned teď a natvrdo! Dělej, ty hajzle, udělej mi to!“

Oslovení ho nezarazilo, občas se v podobných situacích takhle projevovala, ale přece jen by uvítal alespoň trochu soukromí. Na druhou stranu ho překvapilo jeho vlastní vzrušení – měl pocit, že jestli rychle nepůjde do ní, exploduje do kalhot.

Napadlo ho, že prostorný interiér jeepu byl možná navržen i s ohledem na podobná dobrodružství. Karolína sklopila jeho sedačku a lehla si pod něj, což se neobešlo bez směšného přelézání. Nohy zaryla do stropu a nehty do jeho nahých zad – bylo mu najednou tak horko, že se musel svléknout aspoň do pasu.

Vzal si ji rychle a nemilosrdně, jak to od něj chtěla. V poslední chvíli, kdy ještě mohl přemýšlet, si uvědomil, jak je dobré, že se Karolína při řízení obouvá do lodiček – jinak stále nosila vysoké podpatky, které často nesundávala ani v posteli. Kdyby je měla na sobě teď, asi

by strop doznal značné újmy. Musí se na něj pak podívat, nenese-li stopy podobných hrátek. Tento plán však rychle odválo jeho střemhlav stoupající vzrušení.

Karolíniny výkřiky musely být slyšet i přes hukot okolo jedoucích aut, a příslušníci tak měli o zábavu postaráno. Raději se díval do její tváře, zruzněné neovladatelnou rozkoší, než aby spatřil za oknem jeepu jejich tupé obličej.

Oba zplozenci slasti to měli najednou, možná vůbec poprvé, a zařval i on – také proto, že mu záda rozdrápala do krve. Karolína se pak snad až nežensky rychle posadila za volant a pokračovala v jízdě, zatímco polonahý Petr seděl tiše vedle ní a vychutnával si mizející ozvěnu rozkoše.

„*Jen ho nechte, ať se bojí!* Když se bojíš, děláš to skvěle,“ pochválila ho záhy.

„Já se nebojím,“ hájil se.

„Ale bál ses, minimálně těch policajtů.“

„Tak dobře: policajtů, respektive jejich reakce, tedy trochu ano.“

„A mě? Mě se nebojíš?“ zeptala se s úsměvem, který ho však zamrazil.

„Tebe?“ Zamyslel se – a musel si přiznat, že se její nevyzpytatelnosti a živelnosti opravdu trochu bojí. Ale bude-li strach odměněn zážitky, jako byl ten, který měli právě za sebou, bude se bát třeba i rád.

„Bojíš se mě?“ zopakovala svou otázku.

Po řece pluly konvoje parníků.

„Ne,“ odpověděl raději, protože se mu ta rozmluva začínala zajídat.

To už ale přijížděli na parkoviště před restaurací SOHO.

.....

Ve vestibulu se jich ujal jiný muž, vzal si od nich svršky a s cukernatou úslužností nabídl Karolíně:

„Madame, přejete si k vašemu stolu jako obvykle?“

Když se k němu usadili, zeptal se jí na to.

„Vždyť jsem ti řekla, že jsem tu několikrát byla. Je to dobrý podnik; váží si hostů, kteří se vracejí. Jsi rád, že jsi tu se mnou?“

„Ano.“

„Tak nepřemýšlej o blbostech a uživej si,“ nařídila mu a znovu – toho večera už potřetí – si přiložila jeho ruku na svá intimní místa.

„Tady ne,“ ohradil se.

„Neboj se, lásko, teď tě nechám odpočívat. Ale chci tě tam cítit.“

Začala přerývaně dýchat. On rukou ani nepohnul, aby nestupňoval vzrušení své *lvisexuálky*, které ale stejně špělo k dalšímu orgasmu. Ačkoli se i jemu pomalu vracela žádostivost, styděl se projevovat ji na veřejnosti.

Karolína mlčela, tiskla nohy k sobě a oči jí potemněly rozkoší. Její ňadra se dmula jako plachty, napjaté vlhkým větrem touhy, a když doplula do přístavu slasti, uvolnila sevření, aby Petr mohl vyprostit ruku. Okamžitě si ji přitiskla na tvář a slíbala stopy svých šťáv. Číšník diskrétně postával opodál, ale musel vidět úplně všechno. Petrovi bylo trapně; přece však nemohl necítit vzrušení, které chtělo ukojit stejně jako to její.

„A teď ty,“ zašeptala, jako by četla jeho myšlenky.

„Já nechci.“

„Ale chceš.“

„Jenže ne tady, vždyť...“

Přitiskla mu prst na ústa a vstala.

„Pojď.“

„Kam?“

„Kam asi?“ Ukázala do rohu. Pochopil, že tam jsou toalety.

„Já ale...“

„Pojď!“ nařídila mu.

Poslechl.

„Pohlíďte mi prosím kabelku,“ usmála se na číšníka. Ten jen přikývl a myslel si své.

Táhla ho na „Dámy“.

„Počkej, tam já přece nemůžu jít!“

„A to chceš, abych šla já na ‚Pány‘? Tady je víc kabinek, a navíc mě v tomhle podniku na rozdíl od tebe znají. Takže i kdyby došlo k faux-pas, na tebe se hned zapomene, zatímco o mně si tu budou povídat ještě o Vánocích.“

Musel uznat, že má pravdu.

Vklouzli do nejuvdálenější kabinky. Karolína, jako vždy připravená ke splnutí, se zapřela o mozaikovou stěnu. Když si ji bral zezadu, měl pocit, jako by se celý Braník proměnil v loď, jež se houpe na vlnách jejich rozkoše. A že tahle bárka půjde ke dnu, až jejich slast vystoupá do výšek, kam je běžným smrtelníkům vstup zapovězen.

Hučelo mu v uších, když se chvatně omyl v umyvadle a vyběhl z toalety. Štěstí jim přálo, nikdo je nevyrušil. Byli ostatně téměř jedinými hosty.

Ztěžka usedl na své místo u stolu. Číšník se na něj spiklenecky usmál. To, že zjevně ví, co před pár okamžiky prožíval, Petra rozladilo. Příjemné pocity odplavila Vltava a on se cítil jako hračka, vydaná na milost a nemilost své majitelce.

Ta se právě vracela, opět s dokonalým make-upem a účesem.

„Děkuju za *hlídání*, Richarde,“ zaševalila k číšníkovi. Ten se uklonil a jeho úsměv byl zcela zasvěcený.

Petr k ní pocítil záchvěv nechuti, ba snad i odporu. Chtěl se jí sarkasticky zeptat, s kolika muži už ji takhle Richard viděl a *hlídal*, ale dokázal se ovládnout.

Byl trochu zklamán, když jeho zrak, zbavený hedvábného přikrovu, po nedlouhé jízdě zamžoural po Hradčanském náměstí. Ne že by neměl tuto staroslavnou čtvrť rád. Naopak. Rázem mu však došlo, jak stráví večer.

Věděl, že seznam pozvaných na takovéto akce je podroben několika párům neupřímných očí, jež pátrají po všech, kteří si nezaslouží být přítomni, neboť z nich neplyne žádný zisk. O tom, jaký užitek přináší hostitelům Karolína (sebe realisticky považoval za anonymní doprovod), raději nepřemýšlel. Stejně tak jí ale nehodlal kazit radost – večer na Hradě očividně považovala za příjemné překvapení pro svého miláčka.

„No neříkej...“ vydechl rádoby okouzleně.

„Ano,“ odvětila s potěšeným úsměvem. Zavěsila se do něj a vydali se k sídlu hlav pomazaných i namazaných.

Tam na Karolínu zírali všichni, včetně jinak znuděných vojáků Hradní stráže. Petra si nevšiml nikdo.

Hrad vnímal jako posvátný symbol země, která si jakýmsi klikatým úradkem osudu zachovává už déle než tisíc let formální samostatnost. Podobné akce, zamořené parazity, jež by ze svého středu vyvrhli i ti nejnižší živočichové, tedy pokládal za urážku jeho majestátu a *genia loci*.

Karolína se nesmírně půvabnou úklonou a úsměvem svůdným jen v rámci etikety zdravila s lidmi, kteří její doprovod neuznali za hodna povšimnutí. Nevadilo to ani jí, což ho trochu překvapovalo, ale nezlobil se.

Dokonce se od něj stále častěji odpojovala, a tak si našel náhradní spřízněnou duši v mladém výčepním (hradní víno mu totiž nezachutnalo). V tomto rohu sálu se zakrátko mohl považovat za štamgasta.

Pivo, kterému jinak příliš neholdoval – snad s výjimkou černé varianty –, mu rychle stoupalo do hlavy. Uvědomoval si však, že střízlivý by tuhle trachtaci přežil jen stěží. Navíc mu až bolestně chyběla jakákoli kultura – a rozhodně za ni nemohl považovat trapné vystoupení členek *Divčího saxofonového orchestru*. Neodpustil jim, že saxofony pokládají na zem. A neartikulované bučení nemohl ocenit už vůbec. Prostorami neútné sloupové galerie, která mu připomínala Vůdcovo berlínské Neue Reichskanzlei, hřměl pekelný orchestrion, z jehož „naladění“ by byl perplex i průkopník čtvrttónové hudby Alois Hába.

„Jak se baviš, lásko?“ zeptala se Karolína a pohladila ho po tváři, když se opět vrátil od poskytovatele chmeloviny. Dokonce ho ani nekárala za její konzumaci, přičemž obvykle dávala svůj odpor k alkoholu a jeho konzumentům na odiv více než vycvičená – a přesto tak oblá – ramena.

„Skvěle,“ zalhal transparentně a vyprázdnil další třetinkovou sklenici.

Než mohla reagovat, šum kolem nich se ztišil. Otočil se a spatřil, jak přímo k nim míří sám prezident, obklopený kamarilou, která ho zřejmě nikdy nespouští z dosahu svých slídivých očí. Zarazil ho kontrast mezi jeho vitalitou během krátkého projevu (jehož obsah, byl-li jaký, si ovšem nepamatoval) a viditelnou ochablostí stárnoucího monarchy, jenž opouští bezpečné zázemí trůnu a sestupuje mezi pečlivě vybraný nadlid.

Chtěl zmizet – ne proto, že by zrovna tohoto prezidenta neuznával, vždyť volil právě jeho. Uctívání vrchnosti však neměl v povaze. Jenže suverén jako by zamířil přímo k nim.

Ještě víc ho udivilo, s jakou samozřejmostí se postavila do cesty prezidentovi a jeho nohsledům Karolína. Nejprve se zdálo, že ji „vůdce smečky“ nepoznává. Nakonec se však jeho tvář rozzářila, přistoupil k ní, na okamžik jako by ji chtěl obejmout, ale pak se zarazil a pouze k ní natáhl pravici.

„Moc rád vás vidím, Karolíno,“ upřímně se na ni usmál a stiskl jí ruku.

„Nápodobně. Dovolte, pane prezidente, abych vám představila svého přítele, pana...“

Prezident ji nenechal domluvit:

„Tomuto mladému pánovi můžeme všichni jen závidět. Už na něj máte papíry?“ Na odpověď nečekal, popřál oběma dobrou zábavu a pomalu odkráčel, zanechávaje za sebou brázd, rychle se zaplňující těmi, kteří se rádi klaní živým totemům.

„Je od tebe hezké, žes mě chtěla představit,“ řekl, aby vůbec něco řekl.

„To je přece samozřejmost, lásko.“

„Opravdu? Těm, se kterými ses zdravila předtím, jsi mě nepředstavila.“

„Přece bys nechtěl, abych tě představovala takovým nulám, jako je třeba tamten pán, který předstírá, že má ještě nějaké vlasy?“ ukázala diskrétně ke vstupu do sálu.

„Myslíš toho blondáka? A proč zrovna jemu?“ Zadíval se na nehezkého a už od pohledu bezpáteřného, úklonného muže v pozdním středověku.

„Nevím, uvedla jsem ho jen jako příklad. Mám pocit, že jsem ho tady už někdy viděla – přinejmenším na mě pořád civí.“

„Na tebe civí všichni.“

„Vadí ti to?“

„Ne. Jsem pyšný, že mám po boku tak oslnivou Madonu,“ vysvětlil – a myslel to upřímně. Snad i díky alkoholu alespoň pro jednu odhodil povznesenou pózu.

Petr nechtěl nic vidět. Ale za víčky mu kroužily zrádné víry.

Hučení v uších zesílilo.

Otevřel oči a podíval se na stůl.

Ležel na něm adventní věnec.

Krásný kousek. Nikdy nic takového neviděl.

Jeho půvab neumenšovala ani umělost. Jinak by přece nevydržel až do adventu.

Vzal ho do ruky a prohlížel ho ze všech stran. Byl mnohem hezčí než ten, kterým se mu pochlubila teta Gertruda v nákupním centru. Už jeho velikost byla impozantní.

Z absence svíček poznal i Petr, jenž takové ozdoby ignoroval, že je určen k zavěšení na dveře. Věncem byl opravdu krásný. To ale přece nemohlo být důvodem k dlouhému a soustředěnému přemýšlení nad ním.

Vtíral se mu pocit, jako by tento artefakt neměl jen dekorativní funkci, ale jako by byl nápovědou... Ovšem k jaké otázce? Nebo snad symbolem... Ale čeho?

Marně se obviňoval ze zhovadilosti, marně si vštěpoval přesvědčení, že má v rukou jen precizně odvedený rukodělný výrobek, jenž bude o první adventní neděli pověšen na dveře, a pokud ho v jejich ne zcela bezpečném činžáku někdo neukradne, což se nedá zcela vyloučit, o Vánocích ho zase sejme a uloží někam, kde nebude překážet a odkud ho vysvobodí až napřesrok.

Zbytečně se koupal v banalitách. Nepřestával věncem zkoumat s palčivou zvědavostí, jež se ovšem o to víc bojí, že nalezená odpověď bude příliš temná.

Prohmatal všechna jeho zákoutí.

Pak shora zíral na věncem tak dlouho, až se mu zdálo, jako by se měnil v potmělou svatozář. Nakonec ho prohlížel po obvodu tak pomalu, že trvalo celou věčnost, než opět dorazil k místu, kde začal.

Po celou dobu se v duchu častoval těmi nejpeprnějšími výrazy a pohrdal sám sebou, jaké že „zaměstnání“ si to našel pro středěční večer.

Ale nemohl jinak. Pokaždé, když věncem odložil, jej po chvíli znovu vzal do rukou. Nějaký přidušený hlas v hlavě jako by mu říkal:

„Tohle není obyčejný adventní věncem. Tohle je tvá trnová koruna.“

Nalil si víno. Už popáté. Načal další lahev, tentokrát Sauvignon Blanc, a ani si nevypláchl sklenici.

Shora a z boku nenašel nic. Otočit věncem vzhůru nohama jako by se bál.

Dlouho sbíral odvahu, než tak učinil.

Ke své úlevě – ale byla to vůbec úleva? – nespatrił nic zvláštního.

Prohmatal věncem zespoda.

Nic.

Jen na některých místech narazil na něco tvrdého, snad na drát...

Znovu našel jedno z takových míst.

Zatahal za drát.

K jeho překvapení se nevinul celým věncem, ale byl to samostatný, oddělený kousek.

Vytáhl ho ven. Forma věnce, který opět otočil do správné polohy a odložil na stůl, tím nijak neutrpěla, neboť podobných drátů v něm bylo více – nahmatal ještě dva – a bez jednoho z nich se mohl docela dobře obejít. A nejspíš i bez všech tří.

Nebyl to však drát, ale něco úplně jiného.

V Petrově hlavě se rozezněly malé sekundy až kdesi ve čtyřčárkované oktávě.

Položil to na stůl a zcela mechanicky přešel ke kuchyňské lince. Otevřel spodní šuplík příborníku, kam nedávno založil dokumenty od právníka, zašátral v jeho hlubinách a našel dvojče věci, kterou právě vytáhl z věnce.

Dal oba sourozence vedle sebe.

Napil se vína.

Nad Prahou se tyčily atomové hříby vybuchlých lásek.

Sedl si ke stolu a dlouho, bez jediného slova, bez jediného pohybu a snad i bez jediného nadechnutí – jen víno polykal jako vodu – pozoroval obě zcela identické věci.

Jehlici vytaženou z adventního věnce, který mu Karolína věnovala o výroční noci.

A jehlici, jež ho píchla, když nedávno sáhl do Tomovy školní tašky.

.....

A tak se znovu proplekli, až se jejich těla proměnila ve slastí zmámeného urobora.

V milování s ní nacházel stále větší potěšení, a jako by to nebylo jen tím, že se dokázal vzdát nelegitimního obcování – lépe to nazvat neuměl – s Martou. Tatam byla jeho nechť i Karolíniny výčitky. Užívali si vzájemně předávaného krásna.

Pouhý Petrův dech na Karolíniných citlivých místech ji přiváděl až za hranu nevědomí z rozkoše, za okraj jediné propasti, z jejíchž hlubin se zas a znovu mohla vracet, obohacena dalším zážitkem z krajin, kam mohou jen *lvisexuálky*.

Pak její tělo hříšné světice značkoval milostnými šťávami.

V pauzách mezi větami milostné symfonie, odehrané dobře sladěnou dvoučlennou *filhormonií*, spočívali v objetí. A to její bylo jiné než dřív. Už v něm necítil živočišnou chtivost, ale spíš jako by ho chtěla ochránit před zlým světem – a současně jako by si uvědomovala, že právě takové příliš silné objetí může předmět lásky zadusit spolehlivěji než onen zlý svět samotný.

Občas mu na rameno skanula její slza. Připisoval to pohnutí z doznívajícího vrcholu slasti, jak to už dříve poznal i u jiných žen.

Karolína v Petrově náručí opakovaně explodovala životem a vášní.

A přece jako by v sobě nosila smutek Olgy Boznaňské.

A stíny, proti nimž je caravaggiovský šerosvit bezstarostnou duhou.